

Proloog

Citse loomulikult oli lukk kinni roostetanud. Pärast pikka reisi viimaks Applemore Cottage'isse jõudnud, lennuväsimusest ära vaevatud ja end pesuehtsa zombina tundvale Rillale näis, nagu oleks tegemist isa viimase tema arvel heidetud naljaga. Naine suutis vaevata ette kujutada, kuidas too seisab kuskil teispoolsuses ja jälgib lõbustatult oma vanima tütre katseid majja pääseda.

Rilla logistas veel kord lootusrikkalt võtit ja tõukas siis õlaga ust. See ei andnud tolligi järele.

„Ai,“ ütles ta valjusti.

Ülekasvanud muruplatsi keskel seisva pihlaka oksale vupsas üksik harakas, et pea mõtlikult viltu keerata.

„Lahe. Täpselt see, mida vaja.“ Rilla lükkas juuksesalgu näolt kõrvale ja viipas linnule tervituseks, ebausklik nagu ta oli. „Hommikust, harakahärra. Kuidas kaasa käsi käib?“

Harakas vaatas talle vastu ja pilgutas oma nõöpsilmi.

Noh, paremat olukorda oli raske ette kujutada. Ta oli sattunud oma kottide ja kompsude ning levita mobiiltelefoniga keset pärapõrgut ja ta mitte üksnes ei pääsenud majja, vaid lisaks passis aias ebaõnnetooja, kes teda hukkamõistva

pilguga jöllitas. Otsekui sellise ebaõigluse rõhutamiseks hakkasid pudenema üksikud vihmapiisad.

Rilla astus sammukese tagasi, kogus ennast ja silmitses hetke majakest.

„Palun lase mind sisse,“ ütles ta, tundes end tiba naeruväärsena.

Maja ükselt ja aknaraamidelt koorus rohelist värvi. Hilised roosid olid veel õites, ronisid mööda võret ja rippusid puust varikatuse küljest, nende kahvatu-roosad õied ei kavatsenud hoolimata sügisest jahedusest alla anda. Aed oli lohakile jäetud ja metsikuks muutunud, muru vajas kangesti niitmist. Maja ühes küljes asus käestlastud köögiviljaaed: lopsakas lehestik varjas hiiglaslikku kõrvitsat, narmendavate oavarte pundar klammerdus luitunud bambustugede külge. Rilla tundis korraga kurbust, mõeldes isale, kes seemneid mulda pannes ilmselt teadis, et suure tõenäosusega ta ise saaki ei näe. Ta ohkas raskelt ja viskus ahastava karjega veel kord vastu ust.

„Aaaaaaahhh!“

Uks ei mõelnudki järele anda.

Rilla toetas lauba vastu uksetahvli ja mudis õlga.

„Ilmselt oleks abi, kui sa selle enne lukust lahti keeraksid.“

Naine pööras end järsult ringi. Teeraja otsas, üks käsi kivist aiapostile toetumas, seisis pikka kasvu tumedapäine mees. Ta oli päevitunud ja nägi välja nagu inimene, kelle päevad mööduvad õues; ta kandis sinist kampsunit, teksaseid ja tugevaid töösaapaid. Mees vedas käega üle habemetüükas lõua, silmitses Rillat ilmega, millest viimane päriselt aru ei saanud, ja kallutas siis pea pisut viltu, otsekui püüdes taibata, kes see naine on. Rillale tundus põgusaks hetkeks, et tegemist on inimkuju võtnud harakaga, kuid siis sai ta isegi aru, et unevaegus ja lennuväsimus hakkavad teda vaikselt

hulluks ajama. Maja ukse taga passimine oli ilmselt viimane piisk. Ja nüüd – olgu ebaõnnesaadikust harakaga või ilma – seisis seal see mees ja targutas üleolevalt.

„Ma *keerasin* selle lukust lahti.“ Rilla osutas tõredalt lukuauku torgatud Yale'i võtmele, mida ta oli suutnud keerata üksnes jõudu ja meeleheitest kantud otsusekindlust mängu pannes.

„Keerasid muidugi,“ noogutas mees arupidava moega ja torkas käe taskusse, „aga sissesaaamine oleks tublisti lihtsam, kui ka peavõtit kasutada.“ Ta astus mööda rada ligemale ja kergitas ühte ukse kõrval seisvatest pottidest. Selle all oli suur roostes metallvõti. Mees ajas end sirgu ja ulatas võtme lõbustatud ilmel Rillale.

Rilla võttis selle vastu ja põimis seejärel käed rinnale vaheliti. „Keegi ei maininud kahte võtit poole sõnagagi.“

„Oeh.“ Mees paistis end pisut ebamugavalt tundvat. „Kui David lahkus – või noh, kui ta haiglasse läks –, toimus kõik üsna kiiresti. Meie hooleks jäi igasuguste argiasjade korraldamine ja see võti ... no küllap see lihtsalt unus kõigi nende toimetuste käigus. Vabandust.“

Rilla silmitses meest hetke, käed endiselt vaheliti. Ta nägu, mis alati kõiki tundeid välja näitas, ei tulnud ilmselgelt ükskõikse ilme ette manamisega toime. „Mulle kinnitati, et majja pääsemisega ei ole probleeme.“ Ta hääli oli tõre ja pahur, sest noh, seda ta ju oligi. Ja väsinud ja uimane ja miljonite tunnete meelevallas, mida ta oli suutnud kuni praeguseni, mil ta enam kui kümne aasta järel esimest korda Applemore Cottage'i juures seisis, oma peas kenasti kõigest muust eraldi, luku ja riivi taga hoida. Ja see *ärritav* mees oli tal jalus. Rilla tahtis ainult sisse saada ja diivanile vajuda ja umbes sada aastat jutti magada. Seda polnud ju palju tahetud?

„Kas sa püüad vihjata, et ma jätsin sind meelega ukse taha?“
Mehele tundus asi nalja tegevat, ta suurnurgad kaardusid kergeks muigeks.

„Kas sul on midagi varjata?“

Mees vaatas tema poole ja ta näol vilksatas ilme, millest Rilla lõpuni aru ei saanud. „Ei, varjata pole midagi, ei mingeid salaplaane. Lihtsalt juhtusin siin olema.“

„Hmm.“ Rilla silmitses endiselt pisut kahtlustava moega võtit ja torkas selle siis lukuauku, et seejärel ust tugevasti õlaga tõugata. See vajus lahti ja ta pooleli kukkus, pooleldi keeras end maja esikusse. Uksematil vedeles kuhi kirju. „Hea küll,“ pöördus ta ütlema. „Vabandust, ma ei tahtnud ...“

Kuid mees oli kadunud nagu harakas enne teda ja Rilla seisis täiesti üksi oma isa kodu esikus.

Esimene peatükk

„Mii, milles siis asi on?“
Lachlan Fraser vaatas korteri aknast välja. Ta oli viimased neli aastat elamist jaganud oma sõbra ja äripartneri Gusiga ja polnud selle aja jooksul kordagi tüdinud vaatamast üle majade rea, mis seisis esiküljega Forthi lahe tinahallide voogude suunas. Edinburgh oli tema lemmiklinn kogu maailmas ja tal oli vedanud, et ta seal elada sai. Või vähemalt nii oli see olnud. Ta pööras pilgu vaatelt kõrvale.

Gus kääris oma sinivalgetriibulise särki varrukad üles ja heitis endale peeglis põgusa pilgu. Vastandina tõmmule Lachlanile oli tema heleda jumega; isegi nüüd, kolmekümnendate keskpaiku, olid kõik Gusi katsed kasvatada lõuale midagi heledast udemest enamat naeruväärseks osutunud. Ehkki ta kohutavalt kalli maitsega kallim Lucinda ei paistnud sellest hoolivat. Lachlan ägas sisimas sellele mõeldes. Korteri jagamisel olid ka omad miinused ja kell kaks öösel voodis lamamine, pea padja alla topitud, et mitte kuulda oma parimat sõpra ja tema sama hästi kui ka seal elavat pruuti, oli kahtlemata üks neist.

„Niisiis?“ katkestas Gus ta mõttelõnga.

Lachlan surus alla haigutuse – ta oli napid neli tundi magada saanud ja ees ootav päev ei pakkunud just meeldivaid välja-vaateid. „Asi on majas.“

„Ma oletan, et maja all,“ tähendas Gus sarkastiliselt kulmu kergitades, „pead sa silmas seda hiiglaslikku nurgatornidega lossimürakat mägismaal?“

„See ei ole loss,“ alustas Lachlan umbes sajandat korda. „See on ...“

„Jajah, mida iganes. Sellel on *nurgatornid*. MOTT.“

„No ja mis siis?“ Lachlan lennutas ühe Lucinda kallitest tassialustest Gusi poole. See vuhises nagu lendav taldrik mehe suunas ja oleks peaaegu ta kõrva riivanud. Gus sirutas endise ragbimängija välkkiireid reflekse mängu pannes käe välja ja püüdis selle kinni.

„Maja. Loss. Hea küll, mis sellega siis on?“

„Meile saabusid just ligikaudsed surmamaksude summad.“

„Sa saad ikka aru, et sa reedad selliste väljenditega oma päritolu?“

„Reedan või?“ küsis Lachlan arusaamatuses.

„Meie, pööbli esindajad, nimetame seda pärandimaksuks.“

„Surmamaks, pärandimaks – vahet pole. Asi on selles, et me peame kuskilt kakssada tuhat välja tõmbama.“

„Suurepärane.“ Gus võttis köögilaua taga istet ja sirutas oma pikad koivad välja, labajalad lauaplaadil. „Noh, sa võid ju mõne vana meistri maali või miskit säärast maha müüa. Sul ripub hallis lademes maale. Mõni neist peaks ju ikka midagi väärt olema.“

„Sind ootaks ilmselt üllatus.“ Lachlan mõtles Applemore House'i kunagi nii uhkele, ent nüüd hooletusse jäetud hallile. Värvitud seinu – algselt sügavpunaseid, nüüdseks tuhmunud tumeroosaks pleekinuid – ehtis rida neljakandilisi tühje laike, mis ergasid tumepunastena. Need kõik jutustasid Fraserite suguvõsa finantskatastroofide lugu: enam-vähem kõik, mil vähegi väärtust, oli juba maha müüdnud. Nüüdseks rippusid seintel kõike muud kui poliitkorrektsed täistopitud loomapead

(neist ühe sarvi olid viimati, kui ta kodus käis, ehtinud keset suve jõulukulinat) ja valik portreesid mitte eriti glamuursetest esivanematest, kes oma kiltides ja jahivarustuses neid ülevalt alla kurjalt põrnitsesid.

„Selge pilt. Noh, oletades, et sul ei vedele kuskil kahtesadat tuhandet vaba raha, ja teades, et seda pole ka kuskilt niisama võtta, siis mida paganat sa teha kavatsed?“

Lachlan võttis telefoni kätte ja nägi sõnumit oma õelt Charlotte'ilt. Ta lükkas selle kõrvale ja asetaski telefoni lauale, ekraan allapoole.

„Tahad ausalt teada? Mul pole õrna aimugi.“ Ta ei olnud tegelikult ei enda ega Gusi vastu päris aus. Ta teadis täpselt, mida teha – häda oli selles, et see tegu teinuks temast maailma suurima sitapea.

„Mingeid mõtteid sul ju ikka on.“

Lachlan kõhkleks. „Kas sa Felix Lowtherit mäletad? Mu ülikooliaegset sõpra?“

„Ähmaselt.“ Gus mõtles laupa kibrutades järele. „Kohutavalt pikk, kõhn, golfimängija?“

Lachlan noogutas. „Seesama. Ta on nüüd Perthis kinnisvaramaakler. Müüb maamaju ja mõisaid ja sedalaadi asju.“

Gusi suu kukkus lahti, kui Lachlani öeldu mõte talle päralt jõudis. „Sa ei või seda maha müüa.“

„Oh jumal küll,“ ütles Lachlan pead kätele toetades ja naerma puhkedes. „Ära nüüd *sina* ka pihta hakka.“

„See on su pärand. Sinu suguvõsa elupaik. See on ...“

„... hiiglaslik, lagunev, ebapraktiline, rahalises mõttes laostav ...“

„... loss,“ kuulutas Gus võidukalt.

„Sinust pole mingit abi.“ Lachlan kergitas pead. Ta silmitses laual seisvaid õllepurke. „Kas jooma hakkamiseks on veel liiga vara?“

„Kell on pool üheksa hommikul. Vastus on päris kindlasti jaa. Pealegi ei saa me iga probleemi lahendamiseks jooma hakata – see oleks hullumeelsus. Või algav alkoholism.“

„Jah, ma tean. Ma tegin ainult nalja.“ Või siis peaaegu, mõtles Lachlan kätt välja sirutades, et nende uut purgikujundust lähemalt silmitseda. Ta pööras purki mõtlikult käes.

„Niisiis sa oled kaelani pasas, seljas suur võlg ja loss, mida sa ei saa müüa ...“

„Saan küll,“ tähendas Lachlan asjalikult. „Tegelikult ma räägin selle nädala jooksul Felixiga.“

„Selge. Pagan, küll ma tahaksin olla kärbes seinal, kui sa oma kolmele õele teada annad, et jäta nad kodutuks.“

„Ole sa tänatud, semu.“ Ta ei tahtnud tõepoolest selle peale mõelda.

„Sul peab olema mingi lahendus, mis ei sisalda tüdrukute tänavale viskamist. Nojah, Charlotte võib isegi hakkama saada, tema on vintske tükk. Aga sa ei saa oodata, et Beth kogu oma äri, mille asutamiseks ja toimima saamiseks ta on nii palju aega kulutanud, tükkis täiega kuskile mujale kolib.“ Gusi jutus polnud Lachlani jaoks midagi uut, kuid ometi hakkas ta neid sõnu valjusti välja öelduna kuuldes ebamugavustundest nihelema.

„Ja Pollyst ei maksa rääkima hakatagi.“

„Ah, armas Poll.“ Gus oli alati pere noorima suhtes vennalikku kiindumust tundnud. „Millega tema siis jälle hakkama on saanud?“

„Suurt millegagi,“ ütles Lachlan, „kuid samas teeb ta seda suures osas minu katuse all. Või noh, meie katuse.“

„Parem oleks, kui ta sinna kauaks ei jääks, või teda ähvardab läbiligunemise oht. Kas katus jookseb ikka läbi?“

„Otse loomulikult.“ Lachlan ägas. Läbi jooksev katus oli vaid üks paljudest probleemidest.

„See jutuajamine,“ tähendas Gus tõustes, järjekordset õllepurki Lachlani käest ära võttes ja sõpra etteheitva pilguga silmitsedes, „ei liigu sugugi meeldivas suunas.“

Lachlan krimpsutas nägu ja vaatas tema poole. Niipea kui sõnad on välja öeldud, saab neist reaalsus, mida ei saa enam tagasi pöörata.

„Ma arvan, et ma pean mõneks ajaks sinna minema; uurima, mida annaks ära klaarida, ja ...“

„Ja jäta minu ilma õllepruulita pruulikoda pidama.“

Lachlan tegi grimassi. „Nojah.“

„Kuidas ma küll juba ette teadsin, kuhu see asi välja viib?“ ägas Gus.

Lachlan ja Gus olid aastaid sõbrad olnud. Samal aastal Edinburgh' ülikooli astunud, olid nad liikunud samas seltskonnas, passinud restoranides ja baarides, kus kõik näisid kõiki tundvat. Lachlan oli ülikooli lõpetanud geoloogidiplomiga ja lisaks veendumusega, et tal pole mingit soovi oma elu geoloogiaga siduda, mida võis mingil moel lugeda ebaõnnestumiseks. Tegelikult meeldis talle hoopis süüa teha. Ta võttis vastu tööpakkumise sõbrale kuuluvas baaris ja kuidagi kujunesid asjalood selliseks, et enne kui ta arugi sai, juhtis ta juba seda kohta. Tal oli nina hea toidu ja hea õlle peale ja oskus valida väikestelt sõltumatutelt pruulikodadelt huvitavaid käsitööollesorte. Sestap ei tulnud see kellelegi üllatusena, et tema ja Gus, kes oli teadlane ja töötas ühes ülikooliga seotud uurimislaboris, otsustasid hakata väikest lisaäri ajama ja asutasid oma mikropruulikoja. Nende esimesed õlled osutusid üllatavalt edukaks – kui paar plahvatust kõrvale jätta – ja üsna pea läksid mõlemad riskile, loobusid töökohast ja panid säästud oma ettevõtte laiendamiseks mängu. Viis aastat hiljem oli see hiilgaval järjel.

Hedgepig Beers sai häid arvustusi ja Lachlani võime tasakaalustada hoolikalt koostisosi, mis olid vajalikud ühtlaselt hea kvaliteediga õlle valmistamiseks, tähendas seda, et nende maine levis kiiresti. Gus, suhtlusaldis ja muretu meelega, tuli sotsiaalmeediaga ja turundusega suurepäraselt toime ning nende pruulikoda muutus iga päevaga tuntumaks. Neil polnud päris kindlasti vaja olukorda, kus üks partneritest lahkub vasakule ära ning kaob mägismaale, kus transpordiühendus ei kannatanud kriitikat ja mobiililevi veel rohkem soovida jättis.

„Sa tahad öelda,“ ohkas Gus, „et ma pean sulle ajutiselt asendaja leidma.“

„Mulle, asendamatule,“ muigas Lachlan.

„Sa talitse oma suud, ego,“ andis Gus vastu. „Asendamatuid ei ole olemas.“

„Just seda ma sinult kuulda lootsingi.“ Lachlan vaatas sõbrale võidukalt otsa. „Osavalt manööverdatud, mis?“

„Hea küll, olgu.“ Gus vangutas pead. Ta võttis ühe nende õllepurkidest kätte ja jäi seda koostisosade nimekirja lugedes mõtlikult silmitsema. „Kui raske see ikka olla saab?“

„Ega olegi,“ nõustus Lachlan. „Sa oled miljon korda mind seda tegemas näinud. Jumal küll, sa oled ju paganama keemik. Sa peaksid selliste asjadega pea peal seistes ka toime tulema.“

„Ma katsuks seda siiski kõigepealt jalgel püsides teha,“ vastas Gus kuival. „Äkki saame kaubelda Lucinda turundusega tegelema? Tal on oma ajutisest töökohast kõriauguni.“

„Võib-olla,“ ütles Lachlan, püüdes häälele ükskõikset kõla anda. Gusi kallim oli võluv, erakordselt kalli maitsega ja väga keskendunud oma tahtmise saamisele. Viimasel ajal oli ta peamiseks eesmärgiks Lachlani väljasöömimine, et ta saaks ise sisse kolida – noh, mõtles Lachlan, küllap naine rõõmustab ta ajutisest põhja kolimisest kuuldes –, ja ta üritas kogu aeg

välja pakkuda mingeid ideid, mille abil nad saaksid rohkem raha teenida, ettevõtet laiendada ja seda suuremaks kasvatada. Lachlan ja Gus olid pikka aega talle rahulikult selgitanud, et tootmise laiendamine ei pruugi nende õlle omadusi arvestades tingimata hea lahendus olla. Mees ohkas, mõeldes, mis Hedgepigist saab, kui Lucinda end firmasse päriselt sisse sööb, ja tõrjus seejärel selle mõtte peast. Tema pidi keskenduma Applemore'is toimuvale ja kõik muu pidi saama lahenduse pärast seda. Hetkel nõudis läbi mõtlemist väike probleem, kuidas leida 200 000 naela ...

„Ma räägin temaga.“ Gus elavnes sellele mõeldes silmanähtavalt. „Talle meeldib see kangesti, nagu sa tead.“

„Muidugi.“ Lachlan surus oma kahtlused alla ja otsustas keskenduda positiivsele. „Täna, Gus, ma hindan seda kõrgelt.“

„Pole muret,“ ütles Gus tõustes ja kätt ta õlale asetades. „Sina mine koju ja tegele nende surma, võlgade ja laguneva lossi asjadega. Mina hoian su tagasijõudmiseni kõike käimas ja kui sa tuled, on kõik nii, nagu sa polekski vahepeal ära olnud.“

Lachlan mõtles endamisi, et see variant on kõike muud kui tõenäoline, kuid ei öelnud midagi. Tal oli vaja pakkida ja enne mägismaale sõitmist terve hunnik pruulikojaga seotud probleeme lahendada. Ta vaatas Gusi poole ja noogutas tänulikult.

„Sina teeksid minu heaks sama,“ ütles ta sõber. Vähemalt selles osas olid nad täielikult ühel meelel.

Paar päeva hiljem laadis Lachlan oma viimaseid asju mõlki ja päevinäinud Golfi pagasiruumi. Gus seisis mõtliku ilmega nende korteri trepil, käsi ümber Lucinda piha.

„Ära siis väga kauaks jää,“ ütles ta Lachlanile patsi lüües. „Ma hakkan oma õllesemust puudust tundma.“

Lucinda patsutas Gusi kõhtu. „Sa võid oma kõhu jälle vormi saada, kui pole Lachlanit, kellega koos napsitamas käia,“ tähendas ta asjalikult. „Pole vaja tagasitulekuga kiirustada.“

Lachlan, kes teadis, et naine ei tee päriselt nalja, naeratas pisut pingutatult. „Ma olen tagasi enne, kui sa arugi saad. Te võite ju alati vahepeal külla tulla. Ma ei mäletagi, millal te viimati meil käisite.“

„See oleks tore,“ tähendas Lucinda, kellele mõte maal asuvast lossist näis kangesti meeldivat. Lachlan mõtles endamisi, et kooruv värv, tormilise iseloomuga kuumaveeboiler ja rõskusest läbi imbunud kelder ei pruugi talle nii meelt mööda olla, kuid tema sisemine sigudik pakkus samas, et oleks päris tore sealse reaalsusega silmitsi seisva naise nägu näha.

„Ma mõtlen seda tõsiselt,“ ütles ta veel kord. „Andke mulle aega seal üht-teist korraldada ja tulge siis nädalavahetust veetma.“

„Oh,“ hüüatas Lucinda Gusi poole pöördudes. „Ma pean endale uusi riideid soetama. Ideaalne võimalus! Väidetavalt vahetatakse Balmoralis riideid kolm korda päevas – ma lugesin seda ükspäev juuksuris istudes ajakirjast Hello.“

Gus vaatas Lachlanile otse silma ja kergitas kulmu. „Kas te vahetate Applemore’is endiselt kolm korda päevas riideid?“

„Me vähendasime seda kahe korra peale,“ vastas Lachlan silmagi pilgutamata. „Pesumasin ei suutnud sammu pidada ja karutagumikus viibides on õhtuülikonna keemilisse puhastusse tirimine üksainus rist ja viletsus.“

„No kuuled, kallis,“ ütles Gus naerdes. „Sul siiski ei lähe seda ballikleiti tarvis.“

„Kahju,“ tähendas Lucinda mornilt.

„Ma olen kindel, et sa leiad selle kandmiseks mingi võimaluse,“ naeris Lachlan. Ta lennutas võtmed õhku ja püüdis need kinni. „Nii, saigi vist kõik.“

„Tõmba traati, kui kohale jõuad, siis ma tean kindel olla, et sa ei ole oma kolme õe raevu hirmus Peruuksse või kuskile mujale pagenud.“

„See võimalus on päriselt olemas.“ Lachlan tegi sellele mõeldes grimassi. „Ma oletan, et mida ma ka välja ei pakuks, pole nad sellest eriti vaimustatud. See pole mõistagi sugugi üllatav, arvestades, et see on nende kodu.“

„Kas sa Felixiga rääkisid?“ Nad olid viimase minuti ümberkorraldustega pruulikojas nii ametis olnud, et Lachlani minekuhetkeks olid paljud olulised asjad veel arutamata.

„Jah, rääkisin.“

Lachlan oli helistanud Felixile, kes oli omakorda nii kangesti kõigest kuulda tahtnud, et hüppas oma kohutavalt kallisse udupeenesse kabrioletti ja sõitis juba järgmisel päeval Perthist Edinburgh'sse. Lachlan oli maitsvat lõunat (mille eest maksis Felix, kes ei tahtnud sõbra panusest midagi kuulda) süües oma rahalist kitsikust selgitanud ja Felix talle omakorda kinnitanud, et rikkad ameeriklased, kes Šoti mägismaal suuri maavaldusi kokku ostavad ja losse ja maamaju üles vuntsivad, ei jäta sellist kohta nagu Applemore mingil juhul ripakile ja see rabatakse kohe ära. Lachlan oli alla surunud kerge iivelduse, mida tekitas mõte ta suguvõsa kodule uue näo andmisest šoti-ruudulise viieteistkümneme varjundiga tapeediga, ja üritanud selle kõige häid külgi näha.

„Ma räägin temaga pikemalt, kui olen saanud võimaluse selle koha põhjalikult üle vaadata ja näinud, mida seal oleks vaja teha.“

„Tundub hea mõte olevat.“

Lachlan kõndis auto poole ja istus rooli taha. Lucinda passis nende uue linnakorteri uksel, kippudes ilmselgelt tuppa sooja – hilise septembri kohta oli ilm jahe, Forthi lähelt puhuv tuul löikas lihasse ja luusse.

„Minge teie ära tuppa. Ma helistan teile nädala teisel poolel ja annan teada, kuidas asjad sujuvad.“

„Turvalist teekonda,“ ütles Lucinda kerge viiepega.

Gus koputas hüvastijätuks korra auto katusele ja paarike suundus tuppa.

Lachlan, kes kahtlustas kahetsustundega, et ilmselt ei hakka miski enam kunagi vanaviisi olema, keeras süütevõtit ja jättis linna selja taha.